

S t a n o v i s k o

**v zmysle čl. I § 6 ods. 12 zákona č. 185/2002 Z. z. o Súdnej rade Slovenskej republiky
a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 152/2017 Z. z.**

k uzneseniu Súdnej rady Slovenskej republiky č. 64 zo 16. októbra 2017

Súdna rada Slovenskej republiky (ďalej len „súdna rada“) označeným uznesením zmenila svoje uznesenie č. 52 z 25. septembra 2017 v časti týkajúcej sa vyhláseného dátumu uskutočnenia doplňujúcich volieb predsedov a členov disciplinárnych senátov (z pôvodného 27. novembra na 20. novembra 2017). Do výroku uznesenia bolo pritom spolu so slovným spojením „predsedov a členov“ (v množnom čísle) prevzaté i slovné spojenie „Disciplinárneho senátu“ (v jednotnom čísle a s veľkým začiatočným písmenom v prvom slove), zanesené už do pôvodného uznesenia (a predtým inak tiež do príslušného rozvrhu práce aj do dodatkov k nemu).

Už 1. januára 2012, teda dňom nadobudnutia účinnosti zákona č. 467/2011 Z. z. (jednej z novelizácií zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej len „zákon o sudcoch“) bolo (o. i.) skoršie slovné spojenie „disciplinárny súd“ nahradené novým „disciplinárny senát“ (s malým začiatočným písmenom v prvom slove, tu por. čl. I bod 1 zákona č. 467/2011 Z. z.). Po judikatúre Ústavného súdu Slovenskej republiky, nepovažujúcej disciplinárny súd za súd (rozumej oprávnený iniciovať konania o súlade právnych predpisov) tak šlo i o legislatívne priznanie (skôr len naznačenej) skutočnosti, že disciplinárne konania podľa zákona o sudcoch nevykonáva osobitný súd (tu pre prípad záujmu por. najmä § 119 ods. 1 – 3 a 8 zákona o sudcoch v znení platnom a účinnom do 31. decembra 2011 vrátane), ale jednotlivé osobitným spôsobom kreované, dielom prvostupňové a dielom odvolacie disciplinárne senáty, pôsobiace naprieč sústavou všeobecných súdov Slovenskej republiky. Zo žiadneho ustanovenia vyššie spomínaného novelizujúceho zákona ako ani zo žiadnej z neskorších novelizácií zákona o sudcoch či z akéhokoľvek iného zákona potom nejde dovodiť úmysel zákonodarcu na konštrukcii ustanovizne s názvom „Disciplinárny senát“ (hoci by k tomu mohol zvädzať nadpis druhej hlavy tretej časti zákona o sudcoch v znení zákona č. 467/2011 Z. z.).

Zhora akcentované bolo treba v uznesení vyhlasujúcom doplňujúce voľby aj v uznesení o jeho zmene vyjadriť tak, že tu ide o voľby „predsedov a členov disciplinárnych senátov“, ale sa tak nestalo. Pretrváva tak absurdný stav personálneho aj organizačného budovania inštitúcie, ktorá neexistuje, resp. uskutočňovania volieb predsedov (rozumej viacerých) a členov senátu, ktorý zo zákona nemôže mať viac ako jedného predsedu a viac ako zákonom určený počet členov. Podobne nesúladným s platným právom je schvaľovanie rozvrhu práce a dodatkov k nemu, ktoré sa majú týkať senátov a nie senátu (v tejto súv. por. čl. I § 119c ods. 1 zákona o sudcoch v platnom znení).

Problém bol predostretý súdnej rade už na jej zasadnutí konanom 25. septembra 2017, na ktorom autor tohto odlišného stanoviska neuspel s návrhom na zosúladenie textu dokumentu s názvom „Rozvrh práce Disciplinárneho senátu na rok 2017“ so zákonom (uznesenie, či presnejšie konštatovanie č. 48) a na ktorom naopak väčšina v súdnej rade prijala uznesenia č. 49 a 52. Vyslovenie takéhoto odlišného názoru v spojení so znemožnením diskusie v procese prijímania uznesenia č. 64 zakladá i splnenie zákonných podmienok pre toto stanovisko.

Mgr. Dušan Č i m o , v. r.